Beantwoording technische vragen n.a.v. commissie vergadering op 4 maart 2021 over het raadsvoorstel over de “Verordening weigeringsgronden schuldhulpverlening”

1.
waarom ontbraken deze weigeringsgronden tot op heden? zaten deze niet in onze oude verordening shv of ontbraken deze in de wetgeving?

We hebben geen verordening schuldhulpverlening. We werken met beleidsregels. Deze beleidsregels dienen voor de uitleg van de norm die in de Wet Gemeentelijke Schuldhulpverlening is vastgelegd. Formeel kunnen inwoners hier geen rechten of plichten aan ontlenen. Om de weigeringsgronden voor fraude en recidive toe te kunnen passen moeten ze zijn vastgelegd in een verordening. Dat is de achtergrond van dit raadsbesluit.

2.
Voor welke "lastige situaties" zijn we in het verleden geplaatst omdat we de weigeringsgronden niet hadden? Kunt u dit toelichten en concrete voorbeelden geven?

De afgelopen periode hebben we in bezwaarprocedures ervaren dat de beleidsregels onvoldoende juridische gronden boden om schuldhulpverlening te kunnen weigeren. Daarvoor is een verordening noodzakelijk waarin de weigeringsgronden zijn beschreven. We willen hierbij opnerken dat we alle inwoners met problematische schulden zo goed mogelijk willen helpen. Ook als inwoners moeite hebben met de afspraken die we maken, proberen we een weg te vinden om hun situatie te verbeteren. Dat kan zijn door doorverwijzing naar andere vormen van hulpverlening, maar het kan ook door geduld te hebben en begrip voor de lastige situatie waar sommigen in zitten. Helaas zijn er ook situaties waarin we onze schuldhulpverlening willen beëindigen. Dat heeft te maken met het opzettelijk achterhouden van informatie of het herhaaldelijk niet nakomen van afspraken. Dit leidt ertoe dat de schuldenregeling beëindigd moet worden. Daarmee zijn alle inspanningen voor niets geweest. Gegeven de wachtlijst voor schuldhulpverlening kiezen we ervoor om begripvol te zijn en flexibel mee te bewegen met een inwoner gedurende het schuldhulpverleningstraject, maar onze inzet is eindig. In het geval van fraude en recidive stopt onze hulp en helpen we andere inwoners.

We hebben bijvoorbeeld te maken gehad met een situatie waarin een inwoner in een schuldenregeling zijn pensioen had laten storten op de rekening van een familielid, zodat dit buiten de boedel bleef. Gedurende het begeleidingstraject wordt veel aandacht besteed aan het belang van openheid en transparantie. Als de inwoner ervoor kiest om informatie achter te houden, komt de schuldenregeling in gevaar. Dat zou betekenen dat alle inspanningen die we met elkaar hebben geleverd om de inwoners van zijn/haar problematische schulden af te helpen voor niets zijn geweest.
Een ander voorbeeld betreft een inwoner die tijdens de aanloop naar een schuldregeling in detentie zat voor paar weken. Tijdens die detentie ontving hij een PW-uitkering. Na verrekening door Werkzaak is de schuldregeling uiteindelijk wel opgestart, maar voortijdig weer afgebroken omdat de klant wederom veroordeeld werd (met een strafbeschikking=

nieuwe schuld). Er waren ook signalen van drugshandel. In een dergelijke situatie is andere hulpverlening nodig.

In de bovenstaande situaties zijn de inwoners in bezwaar gegaan tegen het besluit om de schuldhulpverlening te weigeren. In deze bezwaarprocedures heeft de bezwaarcommissie het bezwaar gegrond verklaard omdat juridische gronden ontbraken om de schuldhulpverlening te kunnen weigeren.

3.
In welke gevallen zullen we iemand die eerder schuldhulpverlening heeft gekregen weigeren? Kunt u dit toelichten en concrete voorbeelden geven? Waar moet deze inwoner in dat geval terecht?

De bovenstaande situaties is beschreven waarom we de schuldhulpverlening willen beëindigen. Afhankelijk van de situaties zoeken we samen met de inwoner naar andere vormen van hulpverlening. Dat kan het sociaal wijkteam zijn, verslavingszorg, GGZ of de nazorg die na detentie geboden wordt.